

Határtalanul – Egyháztörténeti barangolások Erdélyben

Lassan hagyománnyá válik, hogy az általános iskolánk 7. osztálya részt vesz a Határtalanul program keretében egy erdélyi utazáson. 2026. június elején is elindultunk Egyháztörténeti barangolásainkra, hogy bejárjuk Erdély jó néhány történelmi és természeti kincsét.

Május 31-én egy hosszú buszút megállójaként néztük meg Marosillyén Bethlen Gábor szülőházát és vettünk részt egy interaktív vezetésen, amin keresztül megismertük a hely történetét, közelebb kerültünk a fejedelem gyermekkorához. Ezek után igazán jól esett a dévai vár megmászása, közben megidézve Kőmíves Kelemen balladáját. Magyar váraink között az egyik leghíresebb a dévai, mely nemcsak páratlan panorámával büszkélkedhet, de a várakra oly jelmező legendák, történetek, népballadák is kapcsolódnak hozzá. Amikor a várat megmáztuk, akkor átértünk valamit abból, hogy mit is jelenthetett ellenségként, sok fegyverrel és egyébbel megrakodva mászni a vár tömör falai felé, még azt is figyelembe véve, hogy a várból nem kedves vendégként várják a betolakodókat. Megújult úton haladtunk a vár magas dombján felfelé, és itt tartottuk első napi áhítatunkat, hálát adva az Úr napjáért és az utazás lehetőségéért.

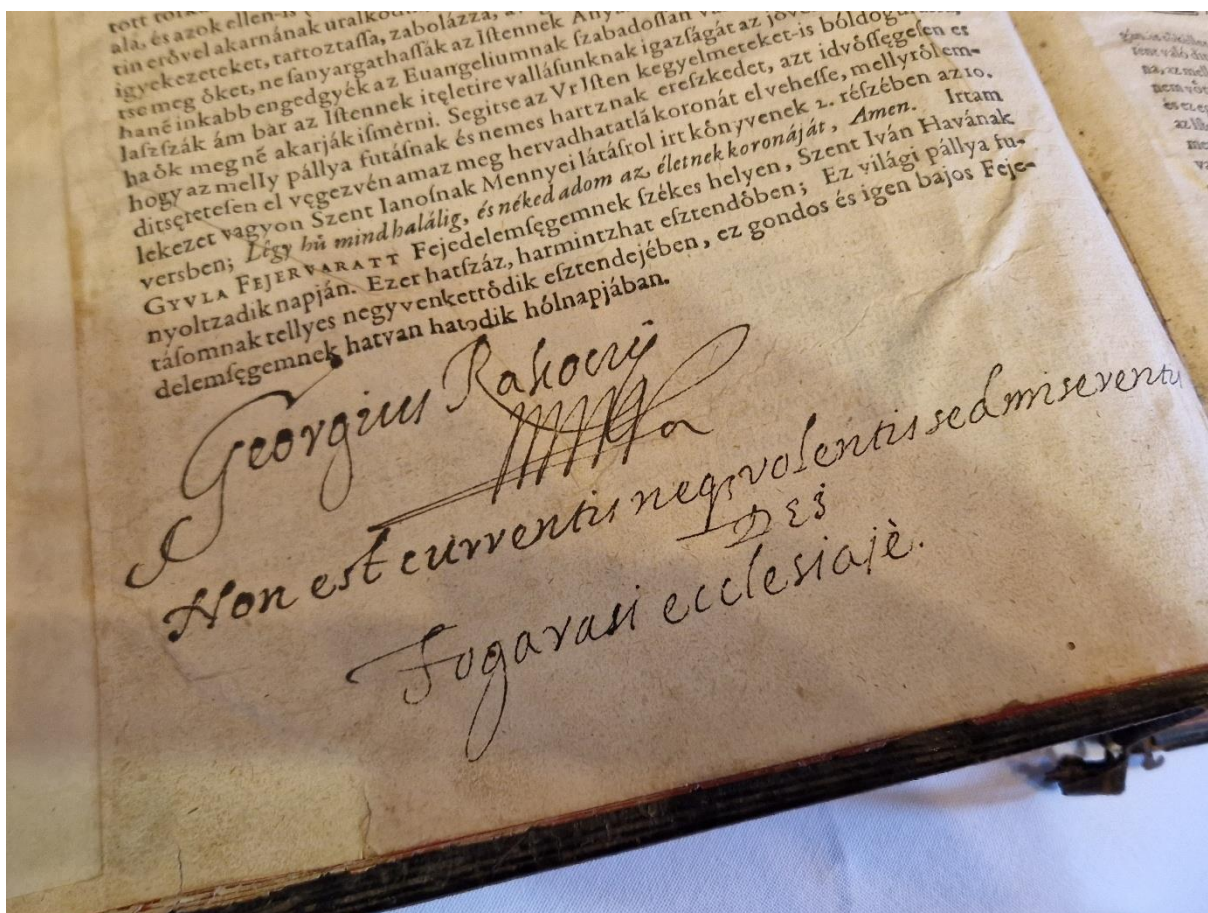


Estére a gyulafehérvári református gyülekezet befogadása, vendégszeretete adott felüdülést, ahol dr. Gudor Botond esperes családja már régi barátként várt minket. Vacsora után sétára indultunk a belvárosba, ahol megismerhettük a város történetét, ami szorosan összefonódik a helyi magyarsággal. Gyulafehérváron láthatatlan fal vett körül bennünket annak ellenére, hogy a csillagformára kiépített híres vár hatalmas árcai valóságos építményt is jeleztek. De körbe vett bennünket a régi korok láthatatlan fala, hiszen a magyar történelem nagyjai, a Hunyadiak, Bethlen Gábor, más fejedelmek, mind a székesegyház megindító falai közt nyugszanak. S tőlük nem messze található az a híres vagy inkább hírhedt tiszti kaszinó épülete, ahol aláírták és deklarálták, hogy Magyarország elveszítette Erdélyt. Ahol rögzítették, hogy a kettő között már csak útlevéllal, vagy más útiokmánnyal szabad átlépni. Ezért a gyulafehérvári láthatatlan falak jobban beleégtek a köztudatba, mint más városok régi falai.



Másnap, június 1-jén, vendéglátóinktól búcsút véve vettük utunkat Fogaras felé, ahol a helyi lelkipásztor, Ambrus Mózes várt minket, aki lelkesen mesélt Fogaras történetéről, a Árva Bethlen Kata életéről. Megnézhettük az a Apafiak által adományozott úrvacsorai kelyhet, és az Öreg Graduál egyik eredeti példányát. Látogatásunk Árva Bethlen Kata sírjának megkoszorúzásával folytattuk, és a gyülekezet szeretettel elkészített megvendéglése után folytattuk utunkat.









A városokat és Dél-Erdélyt lassan magunk mögött hagyva szeltük át Székelyföldet, eljutva az egyik legszebb pontjához, a Szent Anna-tóhoz. Bár a diákok szívesen láttak volna medvét, de majd 30 gyerek hangereje hál' Istennek távol tartotta tőlünk őket. A tó partján élveztük a napsütést, a természet csodáját és a kürtőskalács finom ízét. Estére megérkeztünk Gyimesbe, Hidegségpatakára, ahol a következő napokat töltöttük el. A Boglárka Vendégház gazdag vendéglátásában most sem csalódtunk,

már több osztállyal visszatérő ismerősként köszöntöttük a háziakat.







Korábban több mint 10 éven keresztül szerveztünk tanszergyűjtést a helyi gyermekek számára, de a négy évvel ezelőtti látogatásunkkor jelezte a helyi általános iskola igazgatója, hogy már nincs szükségük az adományokra. Ezek után nyílt lehetőség egy új kapcsolatra. Így látogattuk meg május 2-án a gyimesközéplaki Római Katolikus Szent Erzsébet Líceumot, ahol egy hetedik osztály és annak osztályfőnöke fogadott minket. A két osztály egy rövid játékos ismerkedés után átadtuk ajándékainkat, majd az ottani gyerekek lelkes vezetésével megtekintettük az iskola helyi néprajzi gyűjteményét, majd a régi tárgyak után rácsodálkoztunk az újonnan elindult SmartLab for SmartKids programjukra, a VR szemüvegekre, melyeket EU-s pályázat keretében kaptak. Bár közös focimeccset terveztünk, de sajnos a zuhogó eső ezt nem tette lehetővé. Mégis gazdagodva élményekkel, kapcsolatokkal köszöntünk el vendéglátóinktól





A nap programjába még belefért az Ezeréves határ meglátogatása is. Megmáztuk a Gyimesbükk határában található felújított Rákóczi várat, melyet néhány nappal korábban adtak át, és a korábban ismert romok helyén egy felújított épület, és a hely történetét bemutató interaktív kiállítás fogadott minket. Megnéztük a 30-as számú vasúti őrházat is, megkeresve a felújításra adakozók közül iskolánk korábbi tanárát és más ismerősöket, rokonokat. Aznap áhítatunkat a várral szemben lévő Kontumác kápolnánál tartottuk. Érdekes volt olvasni falra vésett neveket, üzeneteket, melyeket keleti kereskedők kényszerű karanténja alatt véstek oda.





Aki járt már Gyimesben annak nem kell elmesélni, hogy mi fogja meg ott embert: a dombok tanyát vert a zöld sokszínű árnyalata, öröm, s kertek. Mely el is választhatnak minket, de be is engedhetik a látogatót. A kerítések csak látszólag választanak el egymástól, s egyik udvarról át lehet menni a másikba, csakúgy, mint a kerteken, portákon, legelőkön, na, az esztenán nem mindig ajánlott, főleg ha kint vannak a nyáját és a házat őrző kutyák. Június 3-án mindkettőt átértük. Az előző napi esős időjárás után napsütéses reggelre ébredtünk, így szekerekkel nekivágtunk a már nagyon várt gyimesi túrának. Persze a szekerek nem vittek egészen a célig, egy hegyi porta megnyíló ajtajáig, ahol a csángó létet ismerhettük meg. Közös szalonnasütés, gyógynövények gyűjtése, puliszka kóstolás. Mindezek az élmények oldották az előző napok sűrű történelmi információit. A meredek hegyoldalt nem mindenki egyforma erőnléttel mászta meg, de jó volt látni, ahogy egymást bíztatták, segítették, hogy aki szeretne, felérjen a csúcsra.









Este a Boglárka panzióban volt lehetőségünk megismerkedni a gyimesi népviselettel, felpróbálni azt és közösen énekelni néhány gyimesi népdalt, melyek közül jó néhányat a tanév során énekórán tanultak meg a diákok.





Június 4-én, a nemzeti összetartozás napján, reggeli után búcsút véve szállásadóinktól indultunk a Székelyföld szíve felé. Székelyudvarhely, Orbán Balázs sírja, Farkaslaka, Korond – elmaradhatatlan megállók. A korábbi években ezen a napon látogattuk meg a parajdi sóbányát, de most nehéz szívvel néztük a busz ablakából a települést, felemlegetve az előző évi természeti katasztrófát.

Délután a Szent László legenda felidézése után a Tordai-hasadékot jártuk be, a lenyűgöző szurdokvölgyet, élvezve a visszhang és a táj csodáit. Szállásunk a tordatúri római katolikus plébánián kialakított ifjúsági szálláson volt, csendes környezetben, gyönyörű kertben. Az udvar lehetőséget adott közös kosarazásra, beszélgetésre, naplementében való gyönyörködésre.

Június 5-én, hogy ne maradjon ki a sóbánya élménye, megtekintettük a tordai sóbányát, ahol a hatalmas tárnában különböző játékokra volt lehetőség. Utunk záró pontja ez volt, noha még hosszú órákat utaztunk hazáig. Ezalatt többen az éjszakai

pihenés hiányát pótolták, vagy az emlékeiket elevenítették fel. Az utolsó kilométereken köszönetet mondtunk buszsofőrünknek, kísérőinknek, és hálát adtunk Istennek, hogy ilyen élménnyel gazdagodhattunk.

Határtalan volt az út, még ha körül is vett bennünket számos határ, fal, kerítés. Mert a határoknak először bennünk kell ledőlni. Így van ez valóságos határok átlépésekor, más kultúrával való szembesüléskor, emberek közti határok ledőlésekor, és Istennel való elválasztás megszűnése esetén is. Ilyenkor nincs más bennünk, mint végtelen hála a bennünket határtalanul szerető és megajándékozó Isten iránt.